

אורות השבת

גליון מס' 1031

**בטעון הרבנות והמוסצת הדתית בא-ר-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשות מוסדות "קול יהודה"**

מנהל מערכת
רב אברהם טרייקי

"שבת נחמו"

פרק ה' שבוע
ואתה חנוך

עורך
הרב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א

בְּחָמָן נַחֲמָנוּ עֲמִים
(לשבת נחמו)

הרב לוי אל אדרי
רב המרכז הרפואי "סוטקה"
וק"ק "שבט ישראל" שכונה א' באור שבע

תניא זיע"א אילו היו כל ישראל מותפלים בכונה, **על** כפילות לשון הנביה יושעה מ', א) נהemo נהמו עמי יאמר אלהיכם, איתא במדרש ואור אהבת ה' שירוד מלמעלה לא היה חולף ונגزو לו **אייכה** (א, נ): חטאנו בכפלים, כתוב חטא חטא יהודים וירושלים נאיכא א'. ולוקו בכפלים, אחרי התפילה, היה בא המשיח ממש גם בגשמיות. **דכתיב** (ישועה מ', א) כי לךחה מיד ה' כפליים בכל חטאותיהם. מותנחים בכפלים, בתפילהה של נססת ישראל לפני הקב"ה יש משום **דכתיב** (שם) נהמו נהמו עמי יאמר אלהיכם, עכ"ל. וכבר העירו המפרשים, הרי אין כאן גאולה נפשית ורוחנית. אמר המגיד מקוז נץ זיע"א עונש בכפלים, שכן אחריו שחתאו בכפלים - בדין הוא שיילכו על כל אחד מהחטאיהם.

ונרא בס"ד לבאר עומק דברי המודרש הללו, בהקדם לדברי הרמב"ם (הלוות תשובה אין לי הנהה משום דבר בעולם כמו מתפילה טובה). **פ"ב הלכה ב:** יומה היא התשובה, הוא שיעזוב החטא וחטאנו ויסירנו ממחשבתנו וגם מזורנו הרב רורי"ץ התפילה נמשלה ל"יסולם מוצב בלבו שלא יעשנו עוד, שנאמר יעוזך רשות דרכו ואיש און מחשבותיו (ישועה נה, ז)... ארצת וראשו מגע השמיימה" חיבור זה בין שמים **ויעיד** לעלי יודע תעלומות שלא ישוב לה החטא לעולם וכוכו, ע"ש. ובזה קבע הרמב"ם הארץ משמש לשני דברים להעלאת הגשמיות והארציות **שהעיקר** הרואין במצוות התשובה הוא עיבת החטא, אלא שכביפותו לשון הרמב"ם השמיימה, ולהורדת הרוחניות והشمמים לארץ. אמר רבינו רוש"ב בעת התפילה הנשמה מופשתת מענייני בזה טען ביאור, שהרי בכל גמירות הדעת - שלא יעשנו עוד, איכא מני עיבת החטא והסתרטו ממחשבתנו. **ולדיי** חז"י דרhamב"ם בישק לרמזו בזו, שאיא אפשר למיראות דעת הגוף. היא עליה לנו עד ומתחלת בחילופי העליונים, עד כדי שיעיד לעלי יודע תעלומות שלא ישוב לאוטו החטא, מביל שעזוב תחילתה את ואילו בשאר היום היא מלבשת בענייני העולם הזה, **הידריך** אשר הביאתו לאוטו החטא, והינויו תיכון שורש החטא. זו שייעזוב החטא מתרת ומקדשת את הגשמיות והופכת אותו לרוחניות. **חטאנו** ויסירנו ממחשבתנו, ועל ידי זה שיפור היא בכוחו למגור בלבו שלא יעשנו עוד.

זה מוכך ומכואר מהכתבו שהביאה קריאה לדבריו יעוזך רשות דרכו ולא קאמו יעוזך רשות חטאנו. ודבר זה השכל והרגינו מעידין לעליו לקימינו, שכן אחריו שכבר נשל באוטו החטא מי יערוב לו שלא ילבד שוב ברשות יצרו. ברם אחריו שהשתחרר מכבל היצור על ידי שתיקון את שורש החטא והסירו ממחשבתנו, אז יהא חופשי למגור בלבו שלא ישוב עוד לאוטו החטא. וזה פ' ברורה.

אלא שלזה צריך שיכיר החותא בחתואו, אך אין זה פשוט כלל ועיקר, שהרי כבר אמרו בغم' (קידושין מ, א) 'כיוון שעבר אדם עבירה ושנה בה העשית לו כהיתר', וא"כ כיצד יוכל החותא להכיר בחתוא אשר נדונה בעניינו כהיתר. זאת ועוד, שטבע האדם להתחש לשכלהונתו כדי שלא להודיעו בטעותו. וכן לא בכדי הוכח הכתוב את 'היהודים' בחתוא כתנאי לעיבת החטא – יומודה וועזוב יורחות' (משלי כה, יג), וכן הוא אומר (הושע ד, ב) 'ישובך ישראל עד ד'ה אלוקין כי כשלת בעונך', רוזה לומר שרך אחריו שכיר בכשלונו של השם ישב בדורותיו ושהלך בדורותיו, והוא לא ישב בדורותיו.

זמן הדלקת הנרות	פרשת השבוע:	הפטרה:	כנית השבת:	יציאת השבת:	רבנו תם:
ואתה נחמו	בבבון העשיה נר				
19:22	בבבון העשיה נר				
20:12	בבבון העשיה נר				
21:05	בבבון העשיה נר				

התפילה גאולה נפשית

ו'אתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר' (ג), אמר בעל התניא זיע"א אילו היו כל ישראל מתפללים בכוונה, **על** כפילות לשון הנביה (ישעה מ), א' נחמו נחמו עמי יאמר אלהיכם', איתא במדרש ואור אהבתה ה' שירוד מלמעלה לא היה חולף ונגزو לו **אלכה** (א, נ): חטאנו בכפלים, דכתיב חטא חטא חטא יהודים בכפלים (א' ח). ולקו בכפלים, אחרי התפילה, היה בא המשיח ממש גם בגשמיות. **דכתיב** (ישעה מ), א' כי לך מזד ה' כפליים בכל חטאותיהם. ומתנחים בכפלים, בתפילה של נסחtes ישראלי לפני הקב"ה יש מושום **דכתיב** (שם) נחמו עמי יאמר אלהיכם, עכ"ל. וכבר העירו המפרשים, הרוי אין כאן גאולה נשית ורוחנית. אמר המגיד מקוז'ני זיע"א עונש בכפלים, שכן אחריו שחתאו בכפלים - בדין הוא שילקו על כל אחד מהחטאים.

אין לי הנאה מושום דבר בעולם כמו מתפילה טוביה. **ונראת** בס"ד לבר עומק דברי המדרש הללו, בהקדם לדברי הרמב"ם (הלוות השובה אמר הרבי רורי"ץ התפילה נשלה ל"סולם מוצב פ"ב הלכה ב): יומה היא התשובה, הוא שיעזוב החטא חטא ויסירנו מוחשבתו ויגמור ארצתו וראשו מגע השמיימה" חיבור זה בין שמים בלבד שלא יישנו עוד, שנאמר יעוזך רשותך ואיש און מוחשבותיו (ישעה נ, ז)... ויעיד לעלי וודע תעלומות שלא ישוב לה החטא לעלמי' וכו', עי"ש. ובזה קבע הרמב"ם וארכ' משמש לשני דברים להעלאת הגשמיות והארציות שהעיקר הראשון במצבות התשובה הוא עזיבת החטא, אלא שכפלים בזה טוען ביאור, שהרי בכלל גמירות הדעת - שלא יישנו עוד, איך נמי עזיבת החטא הרבי רוש"ב בעת התפילה הנשמה מופשטות מעניינו והשרותו ממחשבתו. ולידי חזי דהרמב"ם בקש לרמזו בזה, שאין אפשר למיריות דעת הגוף. היא עולה לנו עד ומתחלת ביחסות העליונים, עד כדי שיעיד לעלי וודע תעלומות שלא ישוב לאוטו החטא, מבלתי ש丑ב תחילת את ואילו בשאר הימים היא מלובשת בענייני העולם הזה, 'הדרך' אשר הביאתו לאוטו החטא, והינו תיקון שורש החטא. זו שישיעזוב החטא מטהרת ומקדשת את הגשמיות והופכת אותן לזרחות. חטא ויסירנו ממחשבתו, ועל די זה שפיר הא בכוחו 'לגמר' בלבד שלא יישנו עוד'.

הרב עוזיאל אדרי
רב המרכז הרופאי "סוחקה"
ומכ"ק "שבטי ישראל" שכונת יא' באר ש

לוח הזמנים									
מודיק לבארו-שבע					עלות השחר				
שכבה קדמתית	יום א'	יום ב'	יום ג'	יום ד'	יום א'	יום ב'	יום ג'	יום ד'	יום א'
יום חמישי 17:00 - 18:00 (5.8.23)	יום חמישי 17:00 - 18:00 (4.8.23)	יום חמישי 17:00 - 18:00 (3.8.23)	יום חמישי 17:00 - 18:00 (2.8.23)	יום חמישי 17:00 - 18:00 (1.8.23)	יום חמישי 17:00 - 18:00 (31.7.23)	יום חמישי 17:00 - 18:00 (30.7.23)	יום חמישי 17:00 - 18:00 (29.7.23)	יום חמישי 17:00 - 18:00 (28.7.23)	יום חמישי 17:00 - 18:00 (27.7.23)
4:35	4:34	4:33	4:32	4:32	4:31	4:30			
4:43	4:42	4:41	4:40	4:40	4:39	4:38			
6:05	6:04	6:04	6:03	6:03	6:02	6:02			
8:40	8:40	8:40	8:39	8:39	8:39	8:38			
9:21	9:21	9:21	9:21	9:20	9:20	9:20			
10:30	10:30	10:29	10:29	10:29	10:29	10:29			
12:47	12:47	12:47	12:47	12:47	12:47	12:47			
13:22	13:22	13:22	13:22	13:22	13:22	13:22			
18:27	18:28	18:28	18:29	18:30	18:30	18:31			
19:36	19:37	19:37	19:38	19:39	19:40	19:40			
19:52	19:53	19:54	19:55	19:55	19:56	19:57			

זמן הדלקת הנרות

ואתה חנן	פרשת השבוע:
נחמו	הפטורה:
19:22	כניתת השבת:
20:12	יציאת השבת:
21:05	רבנן הפס:

אורות הכהשרות

היא יפה ביזור וمتיקתנות מידי', ואומר צ"ב מאי שנא ימים אלו משאר מימות השנה. וביזור יפלא דברי הרש"ש בדרשותו המופרסמות בישיבת בית-אל קודם לתקיעת השופר (העתיקה הפלא יונץ ערך ראש השנה): "ישוב כל אחד ממנה מעון קל או חמוץ כל שהוא... יונץ כי שעורי שמים פתוחים בעקבות החיטויים שכולל נגדי عمل וטורחה גדול גזמן אחר". ברם לאחר המבואר את שיפיר, שכן אין התשובה יכולה להתקיים בשלימותה עם עזיבת החטא לחוץ ע"פ שנטקינו בו כל עיקרי התשובה, אלא נד שישיר את כל המוחיצות המבדילות בין לבין הקב"ה אשר נגרמו בעקבות החיטוי, וזה למעשה עיקר הקושי בתיקון החטא מכובאך לעיל.

על אודות קרבבה זו, שפיר אנו מעתירים בתפילה להקב"ה החזירנו בעקבות השלימה, ככלומר השיבנו אליך מכל המרכז שטרוקטנו ממן שארך במלוי קרבבה זו תקיים בו מוצאות התשובה בשלימותה. וזה עמק שארך במילוי הנדרלה של ימי החרים ובשים אונשרת ימי התשובה אשר דרשנו לעליהם ובוותינו דרשנו י"ה בהמצואך ראהו בחוויתו קרוב', שכן ביוםים אלו בחמתם הקב"ה קרוב אליו יותר מותמיד, דרך החזורה לדבקות בו יתברך קדזהה יותר. וכל זה רמזו וננו בדברי הרש"ש הטוען ל'יעט תשובה היהום להשסיר את המוחיצות המבדילות בין לבין הקב"ה בבחינת שוכנה ישראל עד ה' אלוקין', מה שאין כן ביוםים אלו אשר הקב"ה עצמו מסיר את המוחיצות ומתקהבר אליו.

ב' יair נמי דברי המודרש המפורטים אוזות הדין ודברים שיש בראויים לשבועת הודהה נזכר ע"פ האמור ב' שבז' ב' הקב"ה לישראל על ענין התשובה: יישראל אמרו שלך, שנאמר (איכה כ), חשבנו הי אלך ונשובה וכו'. הקב"ה אומר שלכם, שנאמר (מלכי ג, ה) שובו אליו ואשובה אליכם. אמרו של שנינו היה, שנאמר (תהלים פה, ה) שובו אלוקי ישענו, עכ"ל. ויש לתמהוה כיצד עלה במוחשבת לטעון שהתשובה מסורת תחילתה בידי הקב"ה - לחשבנו אליו ורק אח"כ ונשובה, ולא התשובה עניינה עזיבת החטא וכו' אשר תנויים בחירתו הכלכלית של האדם. וביתור פרלא מסקנת המודרש - של שנינו היה! ברם לאחר המבוארأتي שפיר, שכן אמנים עזיבת החטא וכו' מסורים אך ורק בידי adam, מכל מקום תיקון קלוקול החטא אשר הרחיק את החטא מהברוא תברך הוא בידי הקב"ה - לקרו אליו, והci פירושו: ישראל ואומרים שלך היה - ראשית הארץ פניך עליינו למען נוכל לגבור על יצרנו לעזוב את החטאינו, זו יש' השיבני ואח"כ יונשובה. והקב"ה אומר לכם ר' החיה - ראשית עלייכם לשוב מחתיכם וرك אח"כ י אשובה אליכם. ולבסוף הסכימו של שנינו היה - **ההיניינגרגעש החליט החוטא לשוב מחתאו, והוא זוכה להרבתא' אשר מסייעת בקידוד להשתחרר מכבלו יצרו ולעזוב את החטאן, וכדרכ' שאמרו בגמ' כיודיעין ב', ב' אם לאם לא הקב"ה עוזרו אין יכול לו, זו יש' שובנו אלוקי ישענו, והבן.**

רב יהודה דרשי
הרב הראשי וראב"ד באר-שבע

לשאלות רבים

אולמות האירועים בbara שבע
עומדים תחת **כשרות רגילה**
למעט אירועים אשר בעלי האירוע
מקשיים השגחה צמודה
ונגפקת תעודה חד פעמי מטעם מחלקת המדרין
עם כל פרט האירוע שהוא בהשגת המדרין
גchat המדרין היא על כל האירוע ולא על מס' שלוחנות בווד'
ברכת יאכלו עננים וישבעו

"אחוּ מְהֻדָּרִין" המושג על ידם הוא על כל האחוּ ולא על מס' שולחנות בזידוז
ואין אף אחראים על אמירות למכינה
אלא רק בהציג תביעה במקום האירוע

הידיעה מהתidea

יידעת היום, כי ה' הוא האלוקים, אין עוד" (ה, לט). אמר רבי אהרן מקרלין ז"ע אין צורך לדעת יותר מזה, זה מה שהיהודים צריכים לדעת ש"ה הוא האלוקים בשםיהם ממעולם ועל הארץ מותחת". ידועה זו היא יסוד ושורש כל הידיעות, ומבלדה אין עוד שום דבר צריך לדעת.

גִּיסָּם נְסָתְרִים בַּחֲיֵינוּ

זיהדות היום, כי ה' הוא האלוקים, אין עוד (ד, לט). אמר רבי יהושע טרוכן מקוטנה זיע"א המותבון בחיהי היום יום וראה את השגחתה הי' עליו וכמה ניסים וסתורים עשוים עם כל אחד ואחד, ישיב אל ליבו כי ה' הוא האלוקים". זהו וידעת יהו"ם בעקבות היום ומאורעותיו הבוא לידי הכרה ש"ה ה' הוא האלוקים ואין עוד".

אם עוד בישראל

י'ידעת היום, כי ה' הוא האלוקים, אין עוד' (ז, לט). אמר רבינו מנחם מענдель מקוץ ייע' הלוא השמיים והארץ כוללים הכל, ומהו 'אין עוד', אלא 'אין עוד' אמרו על ישראל. אין עוד עם שזכה לקבלת התורה, יוכל לדעת, להבין, להשיג ולהאמין כי ה' הוא האלוקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת. אצל שאר האומות הידעיה באחדות האלוקית הצרופה פגומה וחליקת בלבד.

לאן להו נפל

בשם ממעל ועל הארץ מתחת' (ד, לט). אומר הרבי בשם' בעניינים רוחניים, הפנה את מבטך **'מעל'** אל מי שעומד מעלה ממקם, ושהבט להגעה למורigionתו, ואילו **'על הארץ'** בעניינים ארציים וגשמיים, הבט **'מתחת'** על מי שיש לו פחות ממקם, והיה מאושר שיש לך יותר ממנו.

האהבה מושרת

ואהבת את ה' אלוקיך (ו, ח). כתוב **השפט אמרת'** והלוא אהבה היא דבר שברוגש, ואיך אפשר למצוות לאחוב, אלא שפנויותו של האדם מושרש הרושן של אהבת ה', וצריך רק לעורר אותו ולהזיכיו מן הכוח אל הפועל. זו מצוות יואהבת' שתעשה את כל הפעולות לעורר את אהבת ה' שבקרבך.

אהבה מעוררת אהבה

יאהבת את ה' אלוקיך (ו, ח). אמר רבי עקיבא איגור זיע"א אך יתכן למצוות על אדם לאחוב, אלא שקדום קריית שמע אנו אומרים תחיליה "הבוחר בעמו ישראל באבבה". ואם הקב"ה אוהב אותנו, מובן מalias שאר עליינו לאחוב אותו.

הנתקה

יאhabbat at ha' elokik' (v. 7). Amor ha'mogid mazori'ish zui'ia yahabat' zo' habtachas sofek liboa la'di ahava, kicad ap'ser lehagiu li'di ahava zo', ul di' hakdumot shemu yisrael ha' elokik'nu, horomo lemumele mohtabu, shehu alukiu, coheno v'hivtono. Dabar zo' mu'orav v'mbi'a la'di ahava'.

אהוב ישראל מחייב

יאהבת את ה' אלוקיך" (ו, ה). כתוב עיתורי תורה שלוש פעמים בכל התנ"ך נאמר הפהל הזה, "ואהבת לרעך כמוך", "ואהבת לכהן", "ואהבת את ה' אלוקיך". ואף שאין מוקדם ומאוחר בתורה, רמז יש בדבר. מדוע ציוותה התורה על אהבת היזמות קדום אהבת ה', לומר לך שאי אפשר להגיע לאהבת ה' אלא אם כן קדמה לה אהבת ישראל. על פי זה מוסבר מה שכותב האר"ז "על בכוננותיו קודם התפילה קיבל עליו מצות עשה של יואהבת לרעך כמוך" ויכoon לאהוב את כל אחד כנפשו.

לעומת כוונת דילמה

יאהבת את ה' אלוקיך' ו'. ה). כתוב החידושי הר' י"ס יובכל נפשך כתוב רשיי "אפיקו הוא נטול את נפשך". אם כן, יש לפרש את 'בכל לבבך' גם בדרך זו, אפיקו הוא נטול את לבבך. ההינן, שanon ליבך שלם עימך, אלא הספקות אוכלים בו, והוא כאוב ודוח בלבתי פקופים, גם אז יאהבתך.

בלי גבול מתחם

יאחבת את ה אלוקין (ז, ח). מבאר הרבי הרוי"ץ "בכל לבבך" שהלב
ככל מלא אהבת ה'. ככל שהלב מסוגל להכיל, הוא מלא אהבת ה'.
יבכל נפשך אהבה מותפסות בכל כוחות הנפש. יוכל מאודן אהבה
שאינה יודעת גבול, שהיא מעלה ומעבר לדגדרי כוחות הנפש. ונאמר
'מאודן', ולא 'מאוד', הינו 'מאוד שלך', כי מה שהוא בבחינת 'בל'
גובל אצל אדם אחד נחשב גובל' באדם שני.

אורות ההלכה

השובות הלכתיות משלחנו של מורהנו המודע دائטר
הגאון הגדור רבי יהודה דרעי שליט"א

הלכות קריית התורה - א'

הרה"ג דוד גבריאלי שליט"א
רב ומ"צ ק"ק "תורת חסד"
ורוב מחלוקת המקוואות ב"ש

כוחה של תפילה זמן גאותינו

"אתחנן אל ה' בעת היא לאמר" - **הפטרת נחמו עמי**... שבת זו היא הראשונה בשבוע השבעות שאחר ימי בין המעריכים - תלתא דפראונוטא - תחילת שבעה דנחמתא - שבע הפטרות שיש בהן נחמה. למדנו ממשה רבנו שהתפלל תקתו תפילות, גימטריא של המילה "ואתחנן" ארבעה תנאים המכחיבים והמסוגלים לקבלת התפילה: א. "ואתחנן" - לשון תחנונים- שיתפלל כענין העומד על פתח דרך ואמרו "תחנונים ידבר רשות" (משלי ייח). ב. "אל ה'" - שיפנה בתפילתו אל ה' במידות הרחמים ולא אל מידות הדין. שהרי "מי יעמוד לפני כסא הדין". ג. "בעת היא" - שיתפלל ויבקש בעותת רצונו רוחניים כדרכו אמרו "ואניתפלת לתקה עית רצון". כגון: עת המנוחה בשבת השווא רעוין, ורצוח רצונתו. **חדש "אלול"** הנקרא חדש הרחמים והסליחות שבוקביה פותחה שערית תפילה לכלם וכוי. ד. "לאמר" - קרוב ה' לכל קוראי "... וכוי". שתהיה תפילתו מופרשת ולא תתרפס פירוש לא הגון. וזה הסיבה שחכמוני סיידרו לנו תפילות בצורה מפורשת ומפורטת שלא מתפרשת פירושים לא הגונים כמו תפילתו של رب שאנו אומרים בסוף תפילה שמונה עשרה: "ה' רצון מלפני ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שתרחמנו ותחינו חיים ארוכים, חיים של שלום, חיים של טובה, חיים של ברכה, חיים של פרנסה טובה, חיים של חילץ עצמות, חיים שיש בהם יראת חטא, חיים שאין בהם בושה וכליימה, חיים של עשור וכבוד, חיים שתאה בנו אהבת התורה ויראת שמים, חיים שתמלאו לנו את כל משאלות ליבנו לטובה לעובdotיך", ונלמד לכך שנפרט **תפילתינו** שלא **תפריש פירוש** אחר כגון: **המעשה שהובא במדרשי** (אסתר פ"ז כד) באוטו ישראל שהיה הולך במדבר והתייגע מאד בדרך, ונשא תפילה-הלוואי והיה לי חמור, אחר זמן קצר עבר שם גוי שילדזה חמורתו עיר קטון והכירה את היישרל להרכיבו על כתפו שיקחנו לעיר הקרובה, תמה היהודי ואמר: "תפילתי נשמעה אבל לא פירשתי כהונן את התפילה. היותי צrisk לפרש שיזדמן לי חמור שאינו ארכב עליו להגיע לעיר ולא להיפך". וזהו כוונת "לאמר" - לפרש כהונן תפילתו. (וע"ע אה"ח על הפרשה). **הגמ' במסכת סוטה** (ז"ד ע"א): דרש רבינו שמלאי: מפני מה נתואוה משה רבינו להכנס לא"י ? וכי לא יכול מפירה הוא צריך או לשבוע מטובה הוא צrisk ? אלא כך אמר משה הרבה מצות נצטו ישראל ואין מותקינים כלל על ידי. לפי דברי הגמ' מובן מודיע אמר כדי שיתקיים כלל על ידי. לפני ה' "לפניהם" כיון שתחניתו של משה ואתחנן אל ה' ולא אמר "לפניהם" כיון שתחניתו של משה רבינו להכנס לארץ ישראלי אינה לשם הנאה ותאותה בעולם מדברים הגשימים אלא "אל ה'" שהתחנן על דבריהם הרוחניים השיעירים לה' - דהיינו לקיים שם את המצוות ולא לשום פניה אחרת כלל (בעל ספר מקדש). למדנו ממשה רבינו שאין להתייאש מן הרחמים ואין שום תפילה chorata ריקם, נסיף ונורבה בתפילה ותחנונים שנזכה לנחמה כפולה כדברי הנביא ישעה "נחמו נחמו יאמר אלוקיכם" שה' יתברך שולח לנו דברי נחמה, שנזכה בקרוב מאד שתתකבל **תפילתינו** ובಕשתינו הנאמרת בברכות הפתורה "שמנינו ה' אלוקינו באלהו הנביא עבדך ובמלכות בית דוד משיחך ב Maherah bimino - Amen.

בבבון אמר אמר
הרה"ג דוד גבריאלי

ש - **במקום שיש כהן עם הארץ וישראל תלמיד חכם, מי עולה ראשון?**

ת - כהן קודם לתלמיד חכם אף על פי שהוא עם הארץ, ואחריו עולה לוי ואחריו ישראל. ואמנם מעיקר הדין יכול הכהן או הלוי למחול על כבודו ולכבד תלמיד חכם, מכל מקום ראוי שלא יטعن כל שלא ימחל על כבודם, כדי למנוע מחלוקת - שלא יטعن כל אחד שהוא אדם גדול ונדריך למחול לו.

ש - **במקום שאין כהן אבל יש לוי, האם יש להקדימו לפני ישראל ולהעלותו ראשון?**

ת - כשאין כהן, ישראל ולוי שווים הם וראשי כל אחד מהם לעלות ראשון, ואומר הגבאי "במקום כהן" שלא יחשבו שהם כהנים. ואם עלה לוי ראשון, לא יעלה לוי אחריו, שלא יטעו שהראשון כהן.

ש - **במקום שאין לו אבל יש שני כהנים, האם אפשר להעלותם ראשון ושני?**

ת - אין להעלות שני כהנים בזו אחריו זה, כדי שלא יפגמו בכוהנותו של הראשון. לפיכך כשאין לו, הכהן שעלה ראשון עולה שוב במקום לו.

ש - **האם מותר להעלות כהן או לוי בשאר עליות התורה?**

ת - אם היו כמה כהנים או לוים בבית הכנסת ועלו הכהן והלו במקומות, מותר להעלות בשאר עליות, ובכלל שיהא ישראלי מפסיק בnightם. ובשעה שהם עלולים בשאר עליות, אומר gabai "אף על פי שהוא כהן" או "לווי". כן הוא מנהג הספרדים. אך מנהג אחינו האשכנזים, שלא להעלות כהן או לוי למנין שבעה אלא רק במוספים. ובשעת הדחק כגון שיש כמה כהנים או לוים בעלי שמחה וכדומה, גם האשכנזים יכולים להקל מנהג הספרדים.

ש - **האם קטן פחות משלוש עשרה שנה, יכול לעלות ל תורה?**

ת - מעיקר הדין הקטן מצטרף למנין שבעה אך לא למנין שלושה. לפיכך בשני וחמשי אינו יכול לעלות, אך בשבת אפשר לצרפו למנין שבעה, וכל שכן שמותר לעלות "מוסיף" או "копטור". ובכלל שהגיעה לגיל חינוך ומפניו למי מברכים וגם יודע לקרוא את צורת האותיות עם החזן. ויש הנווגים שלא להעלות קטן אלא לעליית "מוסיף" או "копטור". ובמקומות שאין מנהג ידוע, יכולים לסכך על עיקר הדין להעלותו גם למנין שבעה. ועל כל פנים, אין להעלות קטן למפטיר של פרשת זכור או פרה", הוואיל והם דאוריתא ואין הקטן יכול להוציא בהם את הציבור ידי חובה.

ש - **קטן היודע לקרוא הפרשה בזקוק האותיות והטעמים, האם יכול לקרוא בתורה כשליח ציבור?**

ת - קטן שעלה לתורה, מותר לו לקרוא את החלק השישי לעלייתו, ואדרבה טוב לעשות כן כדי לחנכו בקריאת התורה והטעמים, ובכלל שהוא בקי בקריאה - הן בתיבות והן בטעמיים. למעשה פרשת זכור ובספרת פרה", הוואיל והם דאוריתא ואין הקטן יכול להוציא בהם את הציבור.

ש - **בשני וחמשי כשייש כההן בעלי שמחה ישראלים, האם מותר לבקש מהכהן לצאת כדי לכבד את בעלי השמחה?**

ת - כידוע בשני וחמשי אין להוציא על שלושת העליות, מפני טורח ציבור, וכך על פי שיש כההן בעלי שמחה ישראלים באותו יום כגון חתנים, בר מצוה ובבעל ברית וכו'. אולי אפשר לבקש מהכהן שיצא מרצונו מבית הכנסת, וכך יתפנו שלוש עליות לבבלי השמחה. ויש מי שהורה לעשות כן גם כשייש אורחים נכבדים כמו תלמידים חכמים ופרנסים ציבור וכדומה.

לקאים בנו חכמי ישראל

ה齊ור נקרא להמשיך להעתיר בתפילה
לרפואת הרה"ג יוסף דהאן שליט"א בן רחל
בתוך שאר חולין עמו ישראל

התגלוות בחתונה

אורות עוגן שבת

רמץ לסבבם של מצלחות

כל הערב עקב ר' משה אחר האורה. הוא, שהתמנת לזרק המקבלים, לא היה יכול לשאת את החכוב הרבה ברון חולק לו. מודע יגידו משלוחה לכיד אוור ל' יואל בעיל'ם ומוכנד את שליחו, הנוראה אדם פשוט בירוט?!

שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד' (ו, ז). רבי מיכאל בליך זיע"א היה עבד ה' שטאלו היהיטה יכול להימשך שעת בנות. פעם אחת, כשעמד באמצע ברכות קריית שמע, נכנס לבית הכנסת סנדי. רבי מיכאל שמע את קולו, ומיד הפסיק את תפילהו וסינון לסמדר על עלייו קורעוות של אחד מתלמידיו, כרומו לו לתקון. לאחר התפילה שאל אותו איק הפסיק באמצע ברכות קריית שמע כדי לעסוק בתיקון נעלים. השיב רבי מיכאל: "וְכִי מֵה אַתָּה חִוּבִים, יְהִי אֶחָד' פִּרְשׁוֹ שְׂהָדָם יִכְלֶל לְהִוָּת שְׁקָעָבָעָלָמוֹת מִתְּלֻוִוִים בָּהָה בָעַת לְהִוָּת אֲדִישׁ לְסִבְלָה שְׁלֹגָלָה, הַמְבָחֵן שְׁהִי אֶחָד' חִדְרָה בְּצָלָמָה שְׁלֹחוֹ שְׁלַבְעַלְשָׁם".

השליח, שזה עתה נודע כי שם ר' יהודה-זוסיא, בא מבוכחה. הוא פנה אל ר' ברון ואמר כי אין גובל לבך לפני עאתחנן אל ה' בעת ההייא' (ג, כ). שאלו את רבי יעקב דוד מאמשינוב זיע"א ביום שעברו היו מתפללים בכוננה גודלה ובאריות, ואילו בימינו בני adam טרודים כל כך עד שהם מתפללים במחרירותאים מצלחים לכוון כראוי. מה ערכן של תפילותם כאלה, השיב להם: "משה רבנו אמר לבני ישראל שהתחנן 'אל ה' בעת ההיא לאמר'. יש לפרש זאת כך משה התחנן אל ה' שאגם 'בעת ההייא', בעקבות דמשיחא, כאשר אין יום שקלתו אינה מרווחה משל חברו, ובני adam יהיו טרודים בפרנסתם ולא יוכלו להתפלל כראוי שהקב"ה יחשיב את הלאמור, את אמרית מילות התפילה בלבד, לתפילה גדולה, ויקבל את תפילותינו ברצון".

מתפקידה בעקבות אDEM שיחתא

השליח, שזה עתה נודע כי שם ר' יהודה-זוסיא, ובראשם ר' יהודו, הוריינו המשתתפים, ובראשם ר' יהודו. ר' יהודו אמר ל' ברון, על הבינו שגורם לו רבו, בשרגו אליו עס' הארץ כוה. אך ר' ברון לא נזקם ליהומים. הוא אמר ל' משה, כי אם ברי יואל ראה בו שליח מתאימים, אין הדבר מרעיה לו כלל.

אולם ר' משה וה משתתפים נשארו נהממים לנוכח התנהגו והליךיהם המגושמות של שליח הבעלים. לדעתם, הוא היה מסוננו מדי מרובה. הגיע יום החתונה, שאליה באו כל גודלי המהורה ונכבדי העיר, ובוניהם גם מי שלא נהנו להזדמנות החתונות. גם ר' משה בא בראש הקראוים, על-אף הרושם הכאב מיטבעות השידוכים. לתימרון כולם, שב הגיע ל' יהודה-וסיא כשליחו של הבעלים, אולם הפעם היה לבוש חנית, כדור הלמדנים, דבר שעורר תשומת-לב Miyahot. ר' ברון קיבל בכבוד גדול והושיבו בראש השולחן, למן החתן. גם הפעם שוקק ר' יהודה בעת שהשימיו המהותניים כדור.

הגעה זמנה של החתן לשאת את דבריו. הוא השמיע פלפל חריף, שהותיר רושם عمוק על כל הנחחים. אך מיד בסיטים הדרשא, בטרם פתחו הלמדנים את פיהם, קם ר' יהודה-זוסיא ובקש את רשות המהותניים לומר דבריהם. הוא החל להקשות קושיות עצומות על לפמוני של החחתון, שב ווירץ הוכל בחירותו ורבה. גם קמל היה עכשו קול ברור וערב. כל האורחים הבינו כי אכן אדם נעלם הוא, אשר הסתר תחילתו את עצמו ועתה התגלה.

ר' משה ביקש את מחלת ר' ברון על פיזותו בברקותו על חסידי הבעלים. הוא ורבים כמוו, שהתגנוו עד עתה למקובלם, הבינו את דרכם המיוונית בהימנעות מפרוסום שלא לצורך, ומואת התייחסו אליהם ואל מנהיגים ביתר הדורת-כבוד.

הודעה השובה לבני שמחה

על פי הוראות הרבנות הראשית לישראל

חול איסור קינויים למיניהם

בו מתקיים / בו פירות / עוגות

עוגיות / פיצוחים / שתיה חריפה וכד'

לא אישור כשרות חד פעמי

מטעם וبنנות מוסמכת

ובתייאום עם משגיח הכספיות במקום

לפרוטים נספים ניתן לפנות למפקח ברים

הרב מיכאל כהן 054-4348736

או למחלתת הכשרות: 08-6204026

ככ"כ י.א.כ.ו. ס.ע.מ. י.ה.כ.ז

בוזלחת הכשרות

בנמיין היהعلم חכם אשר כולם אהבו. כישרונותיו המוזרים ומידותיו הדרומיות עשו להם שם. כשהגענו פרקו להינשא, והזיך ר' ברון, אביו של בנימין, בהצעות רבות ונכבדות, אך הוא הודיע שעליו לטעמאות דעתו רבו, רבי יואל בעל-שם.

עד היום שנרגלה תנועת החסידות על ידי רבי ישאל בעל-שם טוב, קדומו לה הקבוצת של לומדי תורה, הנטה, שהונגן על-ידי צדיקים שנקרואו אף הם 'בעל שם'. כה היה רבי יואל בעל-שם מומשתש, אשר חינך את חסידיו לאור תורה הקבלה, ולימודם לעבר את השם בחצען לכט, בעלי שיכו הבריות בגודלם הרוחנית.

ר' משה, ראש קהילת פזון ומונכדייה, העירן היטב את מעלותו של יידו, ר' ברון, בתורה ובויאת-שים. דוקא ממשם כך הפליאה אותו התמסרוונו של ר' ברון ללימוד הקבלה, ואמונה הצדיקים הפושטה שלו ברבו, ר' יואל בעל-שם.

כאשר חוץ ר' ברון מהביקור אצל רבו וומו הבשרה, כי בנו ישתקדעם עם בתו של המלמד העני ר' אהרן – נראה הדבר תמה ביזור. המלמד זהה מפרנס בקשי את בתו, ואילו אשתו, שעמלה קשות על בישול אוכל לשם מהנה, משפחתה מגעה להרפתקה בעמיש. ביצד בתו של המלמד העני!!

לא יכולו ידו כי לר' אהרן היהת אפשרות ללמוד את בני העשירים ולהתפנס מהם בכבודו, אולם הוא קבוע לעצמו עירקוון, למד את נני הענינים. שאין בכוחם לשלם, ואילו צרף עוד כמה בנים של בעיל'יכוות, שמהם היהת מונסתו. הכל הדו ש' אהרן הוא מלמד מצוין, המהדיר בתלמידיו תורה ומידות טובות.

ר' אהרן היה ענוון ולא החשיב את עמו יותר מכל מלמד אחר. את ברוכותיהם הנרגשות של התושבים על וכיתו בשידוך מוחיש כוה, קיבל בשלולה. ר' ברון חפץ לעורק את סעודת השידוכים ברובע, להראות את שמחתו בשידוך שידוך עם ר' אהרן המלה, ואילו ר' אהרן עצמו העידף אירע צנען וקטן.

לפתע, לא הודיעו מוקדמת, הגיעו שליח מטה הבעלים-שם, אשר תפיקדו היה לסדר את התנאים בין המהותניים. עמה נבר דצונו של ר' ברון לעורק את סודדה ברובע, לכבוד השליה המיויחד. ואכן, הוא הומן לטעודה את נכבד העיר ולמדוניה, וכਮונן את ראש-הקהל, ייזדו המכבד ר' משה.

בסעודה השמייח החתן פלפל אורוד. שהפליא את כולם בחרופתו. המהותניים החלו להתפלל בדברים, חז' מחד ששב ברראש השולחן אין שתק כגד. וזה היה שליחו של הבעלים. שם. גם הופעמו החזינות עשתה רושם של אדם פשוט וחולש בידיעותיו.

שבת שלום!

